

Dănel CORBU

Ionuț Caragea sau poezia ca dicționar al suferinței

Unul dintre poeții adevărați ai noului val scriitoricesc afirmat în ultimii 4-5 ani este, fără îndoială, Ionuț Caragea. Născut la Constanța (1975), rugbist de performanță mondială (este triplu campion al provinciei Quebec, echipa „Parc Olympique”), poetul și-a urmat destinul dincolo de ocean, în Canada. A debutat cu poeme pe internet, iar editorial în 2006, cu volumul *Delirium Tremens* (Iași, Editura „Ștef”).

Cea de-a doua carte, apărută tot la editura ieșeană Ștef, cu titlul *M-am născut pe Google*, a impus rapid un poet de mare forță ideatică, constructor de stări lirice, aflat pe drumul descoperirii mării poezii. Atins până la rană de civilizația recentă, de cuceririle comunicării, poetul spune: „m-am născut pe Google / am deschis ochii și-am privit printr-o fereastră / către cealaltă lume căreia probabil trebuia să-i spun Mamă / am atins-o cu degetele mele pătrate / și mi-a fost teamă... din păcate / să nu o rănesc și să nu mă rănească / cuvintele mele aveau nevoie de atingere pământescă” (*M-am născut pe Google*). Sau, în poemul *Download*: „Doamne / am primit mesaj de la tine / în timp ce mă spovedeam pe hârtie / s-a înfiripat un link între cer și pământ / prin care mă hrăneam prin care te *downloadam* / poezie // am învățat să iau totul de la început / primul cuvânt a fost / amintire”.

Poet de o forță debordantă, tumultuos și tem-peramental, Ionuț Caragea face ca poezia să fișnească precum apa bogată în săruri din gheizere fierbinți. Cărțile sale dau impresia unei stări poetice neîntrerupte și, mai ales, dau impresia că poetul scrie un poem fără de sfârșit.

În 2007, a mai publicat încă două cărți de hîrtie: *Donator universal* (Editura „Ștef”, Iași) și *Omul din cutia neagră* (Editura „Fides”, Iași).

Poemele din cartea pe care o avem în față și pe marginea căreia încercăm aceste cuvinte de predoslovie suavă, îl înfățișează pe tânărul Ionuț Caragea ca pe un poet proteic, în stare să abordeze experimente la care autorii lirici ai generației sale nu mai îndrăznesc. Mi s-a făcut astfel de bucurie să descopăr un virtuoz al versului clasic, cu rimă și ritm, instalat într-o metafizică originală, ce stă bine poetului autentic. Temele sunt cele mari: *Dragostea, Libertatea, Nașterea, Exilul, Moartea*.

Asemenea lui Ovidius din *Tristele* și *ponticele*, Ionuț Caragea, aflat la peste șapte

mii de kilometri de vatra natală, se confesează astfel: „Exil în camera obscură/ Acolo unde timpul static/ Încremenește o figură/ Sfârșitul unui enigmatic// Exil în camera de gardă/ Înconjurat de reci halate/ Lumina-ncepe brusc să ardă/ Pupila-n ochiul stâng se zbate// Exil în atriu și ventricol/ Globule roșii decedate/ Între magnific și ridicol/ Se află sferele pătrate// Exil în camera de veghe/ Exil în starea hibernală/ Exil la miile de leghe/ Exil în groapa comunală” (*Exil*)

Sau: „mă întâlnesc prin vise cu fostele amante/ și ele mă întrebă... și nu vreau să le mint;/ de la atâtea gânduri și gesturi dezarmante/ voi celebra cu crucea - o nuntă de argint.” (*Nunta de argint*)

Ionuț Caragea iubește poezia, așa cum iubește și viața (chiar și cea de exil benevol) cu patimă de ibovnic. Spune poetul: „trăiești singur înconjurat de libertate/ iubești nespusing jungla omului contemporan/ ce te mai miri că multe lucruri sunt ciudate/ ai construit o lume ca meșterul cancan.” (*Meșterul cancan*)

Transmigrat prin acest volum, *Negru sacerdot*, spre adevărurile simple, spre cîntecul primordial, spre dicțiunea presocratică a ideilor lirice, Ionuț Caragea îmi întărește credința că prin căutările sale în care-și poartă harul, prima sa problemă este Poezia, iar ultima, tot Poezia. Nu pot să închei acest excurs prietenesc fără a cita un poem trubaduresc, dar și ușor bacovian, care m-a umplut de încîntare, pre numele său *Moartea n-are flec la tocure*: „de trăit, trăim prin vise/ sau prin jocuri de culise;/ viața este-un schimb de focuri,/ moartea n-are flec la tocure.// gândul morții ne apasă/ și ne smulge o grimasă;/ suntem predispuși la șocuri:/ moartea n-are flec la tocure.// am rămas fără cuvinte.../ morții strigă din morminte:/ hai să facem schimb de locuri!/ moartea n-are flec la tocure.”

De altfel, poezia lui Ionuț Caragea e traversată de o febră a căutării, de o cohortă de neliniști, o nemulțumire ființială și o angoasă de fond, atribute ale poetului blestemat al acestor timpuri agresive. Cum boema scriitoricescă are loc acum pe Internet, Ionuț Caragea (cel care și-a alcătuit un dicționar al suferinței, cel care practică „somasochismul poetic” și susține că el ar fi plămădit de-a dreptul „din carne și sîngele lui Bachus”) poate fi găsit oricînd pe Google („m-am născut pe Google și voi muri în inima lumii”) la o mare fereastră luminată: www.ionutcaragea.ro